

Български Книжници.

ЧІСТЬ I.

1859. ІАННУАРІЯ

КНИЖКА ПЪРВА

СЛОВО

КВРИЛА ФІЛОСОФА БЛЪГАРСКАГО

(сообщено дружеству Сърбскія Словесности отъ
Г-на Йордана Х. Константинова, и помѣ-
щено въ VIII-тѣхъ связкѣхъ Гласника
лѣта 1856 стр. 146—147)

Бѣше житіе мое въ Ва(па)дскѣи, и ученіе мое въ Да-
масцѣ, и въ ень днь стахъ въ цркви еликоі патрїархи
наксе ирѣни, и бысть гла мнѣ изъ олгара гѣ: Вѣрле,
Кырле, иди въ згмлю прсстрагѣ, и въ земли Слсвнскыи,
се рекше Блзгаре, тебе во рече гѣ ѹбѣрмти нхъ и законъ да-
ти имъ. Изъ шкрѣхъ велико, понеже не знахъ камо естъ
земля Блзгарскя, и ирїдохъ въ Кнѣрхъ, и не ехъ гла ш
земли Блзгарскей, и хстѣихъ възвратитсе, ноу ѹбо нхъ се,
да небуду яко прорекъ Іоана, и пакн снїдохъ въ Нсѣтѣ, и
тоу мнѣ рече: снїди въ Селочнхъ градѣ, и снїдохъ и шнхъ
ѹ митрополитѣ Іоанѣ, и егда повѣдахъ ему, шнхъ перѣга
се мнѣ велико рече: ш старче гѣумни, Блзгаре сѣтъ чѣко-
лци! И тебе хотеть нзести. Изндохъ на трыгъ и чухъ
Блзгарь говореще, и ѹстрашнсе срѣце мон въ мнѣ, и быхъ
яко въ адѣ и тмѣ. И въ еднхъ днѣхъ въ недѣлу стѣхъ изн-
дохъ изъ цркви, и сѣдохъ на мраморѣ мьслещи и сѣзѣвщи,
и видѣхъ голѣва глгслющи, въ ѹстехъ носаше зборьѣхъ сѣнцн,
сконнне соѹгоуль свезанѣ, и брьже мнѣ на крнло, и прѣчтѣхъ
нхъ и обрѣтѣхъ всехъ ѣб, и вьлснхъ нхъ въ пазѣхъ, и не-
сѣхъ митрополитѣ. Тогда шнн въ тело мое сѣкрншесе, и азъ
нстрѣбнхъ Грѣцкн ызыкъ, и егда посла митрополитѣ звати ме
на трапѣзѣ, азъ нразѣмѣхъ шо Грѣци, крѣмѣ тѣхъ съ ннхъ

дошедь беси Солоне чюдещесе ш мнѣ. Тако небаду мене, и
чюь Блугаре ш мнѣ геберѣ. Велики князь Десимиръ Жо-
рабски, Радиво и князь Прѣславски, и вси князи Български
сѣбрашесе шкело Солуна и ратсваху се Солуномь за ꙗзѣкъ
крѣби преливающе глаголаху: дадите намъ елика и евоже есть
намъ Бсгъ исказа, чакже и даше мене. Посше мене Буга-
ре съ радостниа велича. и приведше ме въ градъ равнь
на рѣцѣ Брѣгалиницѣ. азъ написахъ намъ ꙗзѣкъ сѣбѣ. азъ нхъ
научихъ, а шни сами много прѣшворѣтаху. Те бо рече ꙗзѣкъ прѣ-
славкнѣ върѣ и хмститѣ върѣ прѣдадуть Боже.

Сіе слово какъ-то ся види, има правописаніе Сърбско, и кой
знае отъ кого Сърбина и кога е было писано или преписано. Отъ
образъ-тъ на писмена-та даже ся познава че то было е преписано
много кѣсно, зацо употребява титли и вмѣсто Ѹ или оу, само
у, и вмѣсто я, е, и вмѣсто ж, у, и проч. кои-то никакъ не
сы были писани така въ Кирилово-то время, и найпаче отъ
самага Күрилла. Освѣнь това, то преказва за нѣкоп-си работы,
кои-то, ако не сж нѣкое чюдо, треба да сж басня измыслена.
Приложи и това че въ него пише какъ сочинитель-тъ на на-
шѣ-тъ азбукѣ ся зовялъ іоше тога-зи Күриль (Күриле, Кириле!)
а мы знаемъ изъ исторіѣ-тъ че онъ тогава ся именовалъ Кон-
стантинъ (философъ), а по сечиъ преименованъ Күриль. Какъ
да е да е това слово объема обаче една великѣ историческѣ
истинѣ, че св. Константинъ или Кириль былъ призванъ и пра-
тенъ първо на Българы-ты, и за тѣхъ изобрѣлъ Славяскѣ-тъ аз-
букѣ, а послѣ отишълъ къ Моравлянѣмъ и другимъ народамъ.